

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **V-GARDEN s.r.o.**, IČ 27481778
sídlem Dolní Nová Ves 148, Lázně Bělohrad
zastoupeného advokátem JUDr. Ervínem Perthenem, MBA
sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 4. 5. 2021, čj. ÚOHS-08767/2021/164/MHf

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaný) vydal dne 1. 9. 2020 rozhodnutí, jímž ve výroku I. uznal žalobce vinným z přestupku spočívajícího v tom, že uzavíral a plnil se svými odběrateli zakázané dohody o přímém určení cen zahradní techniky a zahradního vybavení pro další prodej, konkrétně že své odběratele vyzýval, zejména e-mailem, aby navýšili ceny jím dodávaného zboží pro konečné spotřebitele na úroveň jím stanovených minimálních maloobchodních cen, a oni na jeho výzvy přistupovali (dále též „rozhodnutí o přestupku“).

Ve výroku II. rozhodnutí o přestupku žalovaný žalobci výše popsané jednání do budoucna zakázal, ve výroku III. mu za ně uložil pokutu ve výši 7 687 000 Kč, ve výroku IV. mu uložil opatření k nápravě, tj. informovat všechny své odběratele o zákazu a neplatnosti uzavřených dohod, a výrokem V. mu uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 3 500 Kč. Odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo „odvolací rozhodnutí“). Žalobce se u Krajského soudu v Brně domáhá jeho zrušení žalobou podanou dne 1. 7. 2021.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. V první řadě zpochybňuje to, jak vůbec žalovaný dospěl k podezření, že žalobce uzavírá se svými odběrateli dohody o cenách a že jejich plnění vynucuje. Žalovaný zahájil předběžné šetření a provedl u žalobce dne 25. 9. 2019 místní šetření, při němž získal řadu e-mailů mezi žalobcovými obchodními zástupci a jeho odběrateli. To vše na základě sdělení paní Drápalíkové ze společnosti Elektroshop, že žalobce ji nutil dodržovat doporučené maloobchodní ceny. Původně nezaložil žalovaný do spisu ani svůj dotaz, na který paní Drápalíková údajně odpovídala. To učinil až na požadavek žalobce. Žalobce ovšem zpochybňuje, že by šlo opravdu o ten dotaz, který byl zaslán paní Drápalíkové – poukazuje na nejasnosti ohledně úřední osoby, chybějící podpis, nesrovnalosti v datech atd. Dále upozorňuje, že již 30. 10. 2017 měl žalovaný zasílat paní Drápalíkové nějaký dotaz, na který ona odpovídala, ale tento dotaz ani odpověď nejsou ve spise založeny. Nelze tak ověřit, zda původní dotaz nebyl sugestivní, návodný, kdo jej činil atd. Pochybnosti má žalobce i o tom, zda dokument s odpověďmi přiložený ve spisu k e-mailové zprávě od paní Drápalíkové je autentický, neboť není datován ani (alespoň elektronicky) podepsán paní Drápalíkovou. Navíc v tomto podání je uvedena nepravdivá informace, že žalobce jí po několika výstrahách blokoval dodávku zboží. To žalobce vyvrátil, neboť výpisem ze svého elektronického objednávkového B2B systému doložil, že všechny objednávky paní Drápalíkové expedoval obratem, většinou týž den. Snad mohla mít paní Drápalíková na mysli nějakého jiného dodavatele. Každopádně odpověď paní Drápalíkové nemohla sloužit jako dostatečná indicie k provedení místního šetření u žalobce.
3. Za druhé, žalovaný v řízení o přestupku neprovedl důkaz ani jedinou listinou, resp. neučinil o tom záznam do spisu, ačkoliv se na celou řadu listin v rozhodnutí o přestupku odvolává. Žalobce na to v odvolání upozornil. Předseda žalovaného ale dospěl k závěru, že to nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí a že tak judikují i správní soudy. To je vědomé a úmyslné ignorování právní úpravy. Navíc, místo aby odvolací orgán pochybení orgánu prvního stupně napravil, sám odkázal v odvolacím rozhodnutí na další listiny, aniž by jimi dokazoval. Žalobce upozorňuje, že ne všechny listiny zařazené do spisu musí být použity jako důkaz. Účastník se těžko může sám domýšlet, které z nich hodlá správní orgán takto použít. Přitom, aby se mohl k důkazům před vydáním rozhodnutí vyjádřit, musí mu být zřejmé, co bude jako důkaz použito. A odvolací orgán dokonce v napadeném rozhodnutí odkázal i na listinu, která ve spise není vůbec založena (dokument č. 96, příloha 21 L), takže se s ní žalobce vůbec nemohl seznámit.
4. Třetí žalobní bod se týká klíčového skutkového zjištění učiněného žalovaným, tedy že žalobce měl uzavírat (v některých případech i vynucovat) dohody se svými odběrateli o určení cen pro další prodej. Žalobce v první řadě odkazuje na své vyjádření ke sdělení výhrad ze strany žalovaného. Dále žalobce tvrdí, že žalovaný učinil ze všech důkazů tzv. souhrnné zjištění, aniž by konkrétní důkazy, na nichž zakládá svá zjištění, označil, jednotlivě je hodnotil a vysvětlil rozpory mezi nimi. To je nepřípustné (žalobce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2912/2010). Žalobce poté příkladmo poukazuje na některé e-mailové zprávy, které jeho obchodní zástupci zaslali jeho odběratelům ohledně doporučených cen zboží, a vysvětluje, že šlo o pouhé odpovědi na telefonické dotazy odběratelů, kteří se sami aktivně zajímali o to, jaká je doporučená maloobchodní cena, a zpravidla též o další parametry (produktový list, délka

záruky, fotografie), jež jim obchodní zástupci zasílali v jiných, samostatných e-mailech. Žádné pokyny či příkazy k úpravě prodejních cen nejsou v této komunikaci obsaženy. V některých zprávách upozorňují dokonce obchodní zástupci odběratele na nižší, nikoli vyšší doporučenou cenu. Jindy zase obchodní zástupce řešil jen to, že popis sekačky v e-shopu odběratele odpovídal jinému (dražšímu) modelu než její název a cena. To vše žalobce u těchto konkrétních zpráv namítal už v průběhu správního řízení, ale žalovaný, místo aby v napadeném rozhodnutí jeho námítky ve vztahu ke konkrétním označeným zprávám vypořádal, odkázal na zcela jiné e-mailové zprávy, a z nich dovozoval, že žalobcova obrana se nezakládá na pravdě. Žalobce označuje úvahy žalovaného za paušální a podrobně s jednotlivými body napadeného rozhodnutí polemizuje. Odkazuje též na zásadu *in dubio pro reo*.

5. Na to žalobce navazuje námítkou, že k objasnění skutečného významu e-mailové komunikace i toho, co jí předcházelo (telefonické dotazy odběratelů) měl žalovaný vyslechnout žalobcovy obchodní zástupce. Žalobcovu skutkovou verzi podporují navíc i vyjádření některých jeho odběratelů, kteří se jasně vyjádřili, že žalobce nevyvíjel žádnou snahu ovlivňovat jejich prodejní ceny, nedával jim v tomto směru žádné pokyny, příkazy ani neuplatňoval žádná omezení. Žalovaný tato vyjádření pominul a odůvodnil to pouhou spekulací, že jednatel, který za společnost odpovídal, nemusel vědět o tom, jak mezi sebou komunikovali zaměstnanci obou společností. Pokud měl žalovaný o obsahu odpovědí pochybnosti, měl vyslechnout zaměstnance odběratelů, kteří komunikaci chce žalobcovými obchodními zástupci vedli. Stejným paušálním způsobem žalovaný odmítl i prohlášení žalobcova obchodního zástupce, že v rámci každoročního proškolení byl poučen o tom, že doporučené ceny nejsou pro zákazníky závazné. I zde bylo na místě případné pochybnosti odstranit výsledkem tohoto obchodního zástupce. Žalobce v této souvislosti navrhl soudu provést důkazy výpověďmi uvedených osob, tj. žalobcových obchodních zástupců a zaměstnanců jeho odběratelů.
6. Čtvrtý žalobní bod s předchozím bodem souvisí, neboť žalobce v něm zpochybňuje, že by kterémukoliv ze svých odběratelů zadržoval dodávky, aby jej přiměl respektovat doporučené ceny zboží. Pokud se v e-mailové komunikaci některý z jeho obchodních zástupců o zadržení dodávek zmínil, šlo o nešťastné vyjádření ve snaze uspokojit obchodního partnera, s nímž chtěl obchodní zástupce vyjít. Žalobce zde opakuje svůj návrh na provedení důkazu výsledkem obchodního zástupce.
7. Co se týká vyjádření žalobcových odběratelů, v první řadě vytýká žalobce žalovanému, že své dotazy na odběratele formuloval tak, že v nich společně uvedl žalobce a jinou společnost (GARLAND distributor), takže respondenti je mohli zaměnit. Svědčí o tom například vyjádření společnosti Allca Way, že s ní měl žalobce uzavřenou smlouvu, což není pravda. Dále žalobce i zde tvrdí, že žalovaný selektivně vycházel z těch vyjádření, která podporovala jeho skutkovou verzi, a paušálně odmítal ta, jež s ní byla v rozporu. Některá vyjádření také žalovaný účelově zkreslil, což žalobce v žalobě dokládá jejich rozbořem. Jen v jediném případě žalobce skutečně pozdržel odběrateli expedici zboží (šlo o společnost Horák-CZ), a to kvůli opožděné úhradě faktur. Šlo o problematického odběratele, jehož vyjádření pro žalovaného bylo ryze účelové.
8. V pátém žalobním bodě míří žalobce na vymezení relevantního trhu. Podle žalovaného sice nemělo vliv na posouzení protisoutěžního jednání, ale žalobce upozorňuje, že mělo svůj význam minimálně při vyměrování uložené pokuty, protože za základ vzaly správní orgány hodnotu žalobcových tržeb dosažených z prodeje zboží na vymezených relevantních trzích v roce 2018. Žalovaný vymezil trhy dva, a to trh hobby zahradní techniky a trh hobby zahradního vybavení. Žalobce však nabízí pouze určité výrobky z těchto segmentů, nikoliv kompletní sortiment. Navíc výrobky v takto široce stanovených kategoriích nejsou vzájemně zastupitelné, neboť neslouží stejným účelům a uspokojují různé potřeby zákazníků. Žalobce to demonstruje na příkladech (např. čerpadlo se používá k úplně jinému účelu než pila, gril nemůže sloužit jako zahradní nábytek apod.). Výrobky v obou kategoriích nejsou vzájemně zastupitelné ani z pohledu nabídky, jak tvrdili někteří oslovení konkurenti, což žalobce opět demonstruje na příkladech

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá

(např. z komponent tlakové myčky nelze vyrobit sekačku, ze zahradního nábytku skleník apod.). Žalobce sám není výrobcem a neexistuje žádný výrobce, který by vyráběl veškeré produkty spadající do některé kategorie vymezené žalovaným. Žalobce proto uvádí celkem 27 různých kategorií výrobků, s nimiž obchoduje, přičemž každá z nich tvoří podle něj samostatný trh (např. grily, houpačky, křovinořezy, plotostříhy, kultivátory, provzdušňovače, sekačky, robotické sekačky apod.) Upozorňuje, že stejný názor vyjeli v řízení i někteří jeho konkurenti. Žalovaný sice žalobci vytýkal, že nepředložil žádnou analýzu k vymezení relevantních trhů, ale pokud ji považoval za potřebnou, měl si ji obstarat sám. Úvahy žalovaného jsou podle žalobce v rozporu nejen s judikaturou SDEU (zde žalobce odkazuje na rozhodnutí ve věcech C-85/76, Hoffmann-La Roche, C-322/81, Michelin, C- 27/76, United Brands, C-307/18, Generics) a praxí Evropské Komise (zde žalobce odkazuje na rozhodnutí ze dne 15. 4. 2004 ve věci spojení Bayer/Aventis Crop Science), ale i s vlastní praxí žalovaného (zde žalobce odkazuje na rozhodnutí ze dne 25. 7. 2008 ve věci Kofola).

9. Specificky se pak žalobce ohrazuje proti zařazení saun mezi zahradní vybavení. Nabízí totiž pouze infrasauny určené do interiéru, nikoliv na zahradu. Pokud žalovaný upozornil na to, že jako doplňkový sortiment k infrasaunám nabízí žalobce karbonové topidlo pro jejich umístění do zimních zahrad či venkovních pergol, tak jednak vychází z důkazu, který v řízení nebyl proveden (výše zmiňovaný dokument č. 96, příloha č. 21 L), jednak i tak platí, že žalobcem nabízené sauny lze umístit pouze do vnitřních zastřešených prostor, nikoliv do zahradního exteriéru. Tam by se zničily. K zahradnímu nábytku přiřadil žalovaný i zahradní altán, u něhož měl žalobce ovlivňovat cenu. I zde ale žalovaný vyšel z důkazů, které řádně neprovedl, a navíc ovlivňování ceny zahradních altánů z těchto listin nevyplývá.
10. Konečně žalovaný nezážil ani to, že by měl vymezit samostatný relevantní trh prodeje na internetu a prodeje v kamenných obchodech. Opět tak postupoval v rozporu s judikaturou (žalobce zde odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 62 Ca 4/2007-233 ve věci Tupperware) i se svou dosavadní praxí (zde žalobce odkázal na rozhodnutí žalovaného ve věci Kofola a ve věci Obchodní dům.cz/KASA.cz). Rozdíl mezi oběma způsoby prodeje spočívá v dosažitelnosti zboží, v poskytování služeb mimo samotný prodej zboží (například prohlídka, kompletace výrobků, následný servis) a v odlišných cenách.
11. Za šesté žalobce (kromě opakování námitky, že uzavírání cenových dohod mu žalovaný neprokázal) polemizuje s východiskem žalovaného, že dohody o cenách mají již ze své podstaty zanedbatelný dopad na hospodářskou soutěž, jelikož jde o tzv. cílové dohody (mají přímo za cíl omezit hospodářskou soutěž) či tzv. dohody s tvrdým jádrem. Žalobce upozorňuje, že jeho podíl na trhu je velmi nízký (pod 1 %). I kdyby se tedy skutečně dopustil jednání, které mu žalovaný klade za vinu, nemohl by tím trh nijak zasáhnout. Na trhu se například nabízejí stovky, možná tisíce travních sekaček, s jejichž distribucí nemá žalobce nic společného a nemohl tak jejich ceny ovlivnit. K tomu žalobce pro ilustraci popisuje extrémní příklad bagatelní dohody o ceně uzavřené několika málo prodejci mezi na lokálním farmářském trhu. Žalovaný by ale podle své doktríny musel pachatele takového marginálního provinění zcela nelogicky stíhat. Přitom podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže se veškeré dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nepovažují za zakázané. Zákonodárce z tohoto pravidla nestanovil žádnou výjimku. Proto by měl žalovaný vždy hodnotit, jaký byl dopad řešené dohody na hospodářskou soutěž. Žalovaný své opačné závěry dovozuje z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“), zejména z bodu 37 rozsudku ve věci C-226/11, *Expedia*, který ale nesprávně interpretuje. Proti němu stojí celá předchozí i následující ustálená judikatura SDEU (žalobce odkázal na rozhodnutí ve věcech C-5/69, *Völk*, C-67/13P, *Cartes Bancaires*, a C-32/11, *Allianz Hungária*, v poslední replice pak doplnil ještě odkaz na věc C-211/22, *Super Bock Bebidas SA*). Podle SDEU se při posouzení, zda má cílová dohoda dostatečně škodlivý účinek na soutěž, musí vždy hodnotit povaha zboží a skutečné podmínky fungování a struktury dotčeného

trhu. Na podporu svého názoru cituje žalobce též komentář k zákonu o ochraně hospodářské soutěže (autoři: Kindl, J., Munková, J.).

12. Sedmý žalobní bod se týká uložené pokuty. Žalobce se v první řadě vymezuje proti metodice pro ukládání pokut, kterou žalovaný vydal a podle níž při výpočtu výše pokuty postupoval. Tato metodika je podle žalobce v rozporu se zákonem, protože nerespektuje zákonné rozmezí pro ukládání pokuty za daný přestupek (0-10 000 000 Kč, resp. 10 % z čistého obrátu přestupce za poslední ukončené účetní období). Metodika je chybně nastavená ve dvou směrech. Za prvé, vede k tomu, že žalovaný při její aplikaci často dojde k částce přesahující horní hranici pokuty, a to i v případech méně závažných porušení, která netrvají dlouhou dobu, nedošlo u nich k závažným následkům a nelze u nich shledat větší množství přitěžujících okolností. Poté žalovaný pokutu sníží na zákonné maximum, což ale ve výsledku neodpovídá závažnosti přestupku (žalobce zde odkazuje na zveřejněné informace o pokutě uložené ve věci BABY DIREKT, kromě toho to též demonstruje na řadě hypotetických příkladů). V případě žalobce se to sice nestalo, ale i tak pokuta ve výši 5,5 % čistého obrátu neodpovídá závažnosti a délce posuzovaného jednání. Za druhé, metodika v některých případech neumožňuje snížit pokutu pod určitou hranici, a tím zohlednit všechny polehčující okolnosti. Také to je v rozporu se zákonem, neboť zákon žádnou spodní hranici rozpětí pokuty nezná (zde žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 29 Af 96/2016-225). Z celkového nastavení metodiky je zřejmé, že žalovaný považuje zákonodárcem nastavené hranice pro stanovení výše pokuty za nízké a kritéria za chybná. Taková úvaha mu však nepřísluší.
13. V další skupině námitek žalobce vytýká žalovanému, že při stanovení výše pokuty vůbec nehodnotil: a) povahu zboží, s nímž žalobce obchoduje, konkrétně že nejde o nezbytné statky, b) jaké konkrétní škodlivé následky žalobcovo jednání mělo. Žalovaný konkrétně ohledně škodlivých následků neodpověděl na otázku, zda vůbec žalobcovo počínání soutěž na relevantních trzích narušilo, a pokud ano, zda pouze zanedbatelně, nebo naopak závažně. Podle žalobce soutěž nebyla narušena vůbec, neboť jeho podíl na trhu je marginální, totožné zboží nabízí celá řada dalších prodejců a od nich je mohli zákazníci nakoupit za tržně utvářené ceny. Žalovaný se u obou výše uvedených hledisek odvolal na to, že takové úvahy by byly bezúčelné, neboť pokutu uložil nejnižší, jakou jeho metodika umožňuje. Takový postup je však v rozporu se zákonem (§ 22b odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže) i s judikaturou (zde žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 62 Af 58/2012-227).
14. V neprospěch žalobce naopak žalovaný hodnotil to, že zakázané dohody inicioval a jejich plnění vymáhal pod hrozbou sankce, kterou i aplikoval. Nic z toho podle žalobce nebylo v řízení konkrétně prokázáno.
15. Žalovaný také nesprávně vymezil začátek žalobcova jednání dnem 24. 8. 2017. V e-mailové komunikaci zahájená tohoto dne však žalobcův obchodní zástupce upozorňoval odběratele na nižší, nikoliv vyšší doporučenou cenu daného zboží, jak žalobce doložil. V tento den tak uzavírání zakázaných dohod začít nemohlo. Žalobce dále polemizuje s tím, jak významně navýšil uloženou pokutu tzv. koeficient času, který žalovaný aplikuje, aby zohlednil dobu, po kterou trvalo sankcionované jednání. Žalobcovo jednání mělo podle žalovaného trvat 26 měsíců (tj. něco přes 2 roky) a použitý koeficient byl 2,17, což pokutu zvýšilo o 117 %. Prostá přímá úměra, kdy se základní výměra pokuty v podstatě vynásobí počtem let, nevyjadřuje podle žalobce dobře rozdíl mezi závažností jednání trvajících jeden rok a trvajících dva roky. Neodpovídá to ani dosavadní praxi úřadu, k čemuž žalobce uvádí řadu příkladů. Žalovaný tento posun odůvodňuje změnou dosavadní interní metodiky pro ukládání pokut, jež byla podle něj vyvolána podstatnými změnami v právní úpravě i judikatuře soudů. Žádná taková změna, jež by vyžadovala podstatně zpřísnit postihování soutěžních deliktů na základě délky jejich trvání, však podle žalobce přijata nebyla. Navíc dosavadní praxe úřad zavazuje. Nebyl proto oprávněn aplikovat svou novou metodiku, jež zavedla skokové zvýšení dosud ukládaných pokut, na žalobcův případ mechanicky.

16. Konečně žalobce v této souvislosti uvádí, že uložená pokuta bude mít na něj likvidační dopad a bude fakticky znamenat ukončení jeho podnikání. Žalovaný zohlednil ekonomické výsledky žalobce z let 2015-2017, jenže žalobcova situace se výrazně změnila poté, co učinil investici ve výši více než 65 mil. Kč do výstavby nového areálu. To se začalo projevovat na ekonomických výsledcích za rok 2018. Žalobce do výstavby areálu investoval prakticky veškeré vlastní prostředky, a ještě si musel půjčit od banky (investiční úvěr ve výši přes 50 mil. Kč a vedle toho kontokorentní úvěr ve výši přes 30 mil. Kč). Míra zadlužení žalobce je taková, že již další úvěr získat nemůže. Zároveň nemá vlastní prostředky na úhradu pokuty, neboť je závislý při svém podnikání na vysokém *cash-flow* (převážnou část ceny zboží hradí svým dodavatelům předem). Úhrada pokuty by přinutila žalobce omezit svou obchodní činnost a propouštět zaměstnance. A pokud nezplatí byť jedinou splátku, jeho úvěry se stanou okamžitě splatnými, což povede k jeho likvidaci. Žalovaný v této souvislosti zcela pominul stanovisko auditorské společnost Verifikace SUEB, které žalobce k posouzení své ekonomické kondice předložil, a nebral v potaz ani sestupný trend finančních ukazatelů (Tafflerův index, Altmanovo Z-score, které se dokonce dostalo na hodnotu 1,52, jež indikuje úpadkovou situaci).
17. Žalobce s tím spojil též návrh, aby soud – pokud neshledá rozhodnutí nezákonným – uloženou pokutu alespoň přiměřeně snížil (návrh na moderaci pokuty).
18. V posledním žalobním bodě žalobce stručně namítá, že uložené opatření k nápravě je nepřiměřené. Žalovaný je pojal paušálně. Žalobce má informovat všechny své odběratele o neplatnosti uzavřených cenových dohod. Přitom žalovaný neprokázal, že by žalobce uzavíral zakázané dohody se všemi svými odběrateli. Měl mu proto uložit, aby informoval pouze ty odběratele, u nichž se uzavírání zakázaných dohod jednoznačně prokázalo. Opatření k nápravě ve své nynější podobě žalobce poškozují a ve svém důsledku jde o další sankci.
19. V doplnění žaloby ze dne 25. 1. 2023 žalobce poukázal na D rámeček dosud uvedeného též na to, že výrok rozhodnutí o přestupku je vadný. Z jeho skutkové věty vůbec nelze seznat, z jakých dílčích útoků měl žalobcův pokračující přestupek sestávat. Ve výroku je pouze neurčitě uvedeno, že žalobce v určitém časovém období uzavíral a plnil zakázané dohody se svými odběrateli. Není však zřejmé, se kterými svými odběrateli tak činil a v čem uzavření dohod spočívalo, a tudíž nelze posoudit, zda každý jednotlivý útok naplňoval znaky skutkové podstaty přestupku. To je v rozporu s judikaturou správních soudů (žalobce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 156/2015-37 a rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 31 Af 5/2021-844).

III. Argumentace žalovaného

20. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Řízení před krajským soudem

21. Ve věci proběhlo dne 21. 12. 2023 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích.
22. Soud dal žalobcovu zástupci možnost reagovat při jednání na předběžný závěr soudu, že námitka vytykající žalovanému, že nevymezil ve výroku rozhodnutí jednotlivé útoky pokračujícího přestupku, představuje nový, samostatný žalobní bod, který byl uplatněn opožděně. Zástupce uvedl, že tato námitka jen rozvíjí žalobní body, v nichž žalobce poukazyval na paušální hodnocení důkazů, resp. na přibrání nových, dosud neužitých důkazů až v řízení na druhém stupni. Upozornil také, že jednotliví odběratelé, s nimiž měl žalobce uzavírat zakázané dohody, nejsou uvedeni ani v odůvodnění rozhodnutí, dokonce zde není uveden ani jejich počet, což činí napadené rozhodnutí pro soud nepřezkoumatelným.

23. Žalobcovy návrhy na výslech svědků (žalobcových obchodních zástupců a zaměstnanců či statutárních zástupců jeho odběratelů) soud při jednání zamítl. Shledal je nadbytečnými, jak vysvětlí níže.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba **není důvodná.**

Žalovaný vykonal místní šetření u žalobce na základě důvodného podezření

25. Krajský soud má za to, že výhrady žalobce vůči indiciím, které žalovaného vedly k provedení místního šetření v žalobcově provozovně, jsou vykonstruované. Ze spisu je zcela zřetelné, jak žalovaný k informacím o žalobcových obchodních praktikách přišel a že šlo o informace věrohodné (srov. též body 29-46 napadeného rozhodnutí). Žalovaný tak postupoval v souladu s § 21f odst. 7 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže).
26. V první řadě je tu e-mail od paní Drápalíkové ze dne 22. 3. 2018, čas 19:15 hod, odeslaný z adresy elektroshop@email.cz (viz č. l. 1 správního spisu). V něm odesílatelka uvádí, že posílá (evidentně v příloze) odpověď na dotazy žalovaného. Součástí e-mailu je i text e-mailu z téhož dne, čas 13:57 hod, odeslaný z adresy posta@compet.cz, na nějž paní Drápalíková odpovídá pomocí „Re:“. V něm žalovaný píše, že jí zasílá (evidentně v příloze) dokument nazvaný „Žádost o poskytnutí informací“. V e-mailu od žalovaného je – v rozporu s tím, co tvrdí žalobce – označen jak referent, který věc řeší (Mgr. Pirk), tak je tu uvedena i jednoznačná identifikace přiloženého dokumentu (pomocí PID). Toto označení přesně odpovídá dokumentu s dotazy, jenž žalovaný do spisu založil dodatečně, přičemž Mgr. Pirk je i v něm označen jako jedna ze tří vyřizujících úředních osob (viz č. l. 96 správního spisu). Krajský soud tak nemá žádné pochybnosti, že jde o dokument autentický. Žádost žalovaného o poskytnutí informací je datována dnem 22. 3. 2018. Vysvětlení předsedy žalovaného, že v e-mailu uvedené „datum podání: 19. 3. 2018“ je dnem vytvoření tohoto dokumentu, který byl teprve poté schválen a podepsán, považuje krajský soud za dostačující.
27. Krajský soud nevidí žádný přínos v tom, že by žalovaný do spisu zařadil též svou předchozí komunikaci s paní Drápalíkovou. Její obsah je totiž dostatečně zřetelný z žádosti žalovaného o poskytnutí informací. Žalovaný zahájil v říjnu 2017 sektorové šetření možných narušení hospodářské soutěže v oblasti elektronického prodeje výrobků. V tomto obecně zaměřeném šetření byla společnost paní Drápalíkové jednou z více oslovených. Uvedla – bez bližší konkretizace – že její dodavatelé uplatňovali cenové restriktce. Proto se na ni žalovaný v březnu 2018 obrací znovu, aby své informace upřesnila. Teprve zde by případně mohlo dojít k nějakému podsouvání „správné“ odpovědi, či k tomu, že by žalovaný sám naznačil, že by oním dodavatelem mohl být žalobce. Nic takového však v žádosti žalovaného ze dne 22. 3. 2018 obsaženo není.
28. Stejně tak se žalobci nepodařilo vyvolat u krajského soudu žádnou pochybnost o tom, že je autentická příloha e-mailu od paní Drápalíkové ze dne 22. 3. 2018 (taktéž na č. l. 1 správního spisu). Jsou zde zkopírovány dotazy žalovaného a k nim, jiným fontem písma, doplněny odpovědi paní Drápalíkové, jež přímo označují žalobce. Na konci jsou pak připojeny (zkopírovány) citace z některých e-mailů, které jí zaslali žalobcovi zástupci, upozorňovali ji na zvýšení katalogových cen některých výrobků a žádali o „úpravu internetových cen“. Pokud jde o podpis, je třeba si uvědomit, že ze strany paní Drápalíkové šlo o pouhé sdělení informací týkající se nezákonných praktik jiného subjektu. Sama v podezření z porušování hospodářské soutěže nebyla. A tak není nic zvláštního na tom, že nepovažovala za potřebné svou odpověď autorizovat, např. dokument elektronicky podepsat. Postačovalo, že jej připojila k e-mailu odeslanému z elektronické adresy své společnosti, v němž uvedla své jméno a telefonický i e-mailový kontakt.

29. Poskytnuté informace se podle názoru soudu musely žalovanému jevit jako věrohodné. Nemá proto smysl posuzovat, zda snad žalobce některé dílčí tvrzení paní Drápalíkové později v průběhu řízení vyvrátil (což se mu navíc nepovedlo – srov. body 92-93 rozhodnutí o přestupku). V situaci, jaká zde byla ve chvíli, kdy žalovaný odpovědi paní Drápalíkové na své dotazy obdržel, postupoval zcela správně, když se je pokusil ověřit předběžným šetřením. A prověření internetových obchodů nabízejících žalobcem dodávané zboží pomocí stránek srovnávajících ceny nasvědčovalo tomu, že prodejní ceny různých prodejců se od sebe takřka neliší (viz č. 1. 2 správního spisu). Logickým dalším krokem tak bylo provést místní šetření u žalobce a vzniklé podezření potvrdit či vyvrátit.

Vady dokazování neměly vliv na zákonnost

30. Žalobce oprávněně vytýká žalovanému, že v prvním i ve druhém stupni řízení prováděl důkazy listinami mimo ústní jednání (což je přípustné), aniž by o tom učinil záznam do spisu (což je v rozporu s § 53 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Soud se však vždy musí ptát, zda konkrétní vada řízení mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003, čj. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. března 2004, čj. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS). V nynější situaci, tedy u listin použitých jako důkazy, je pro zákonnost výsledného rozhodnutí důležité to, zda se s nimi účastník řízení mohl seznámit a vyjádřit se k nim (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, čj. 2 As 33/2016-53). Žalobce netvrdí, že by takovou možnost neměl. I ze správního spisu vyplývá, že do spisové dokumentace žalobce nahlížel a ke skutkovým závěrům žalovaného se vyjadřoval.
31. Soud považuje za účelové tvrzení žalobce, že jako účastník řízení neměl jasno v tom, o jaké důkazy se obvinění proti němu vznesené opírá. V celém řízení hraje klíčovou roli jediný ucelený soubor listin – jde o e-maily zajištěné v obchodních prostorách žalobce při místním šetření konaném dne 25. 9. 2019. Právě z nich vyplývá, jakou komunikaci žalobcovi obchodní zástupci s jeho odběrateli vedli a jakým způsobem s nimi řešili prodejní ceny. Žalobci proto muselo být od první chvíle zřejmé, že právě hodnocení obsahu těchto listin bude pro výsledek řízení rozhodující.
32. Je pravda, že předseda žalovaného přistoupil k hodnocení těchto listin poněkud jinak než orgán prvostupňový. V rozhodnutí o přestupku totiž žalovaný popsal skutkové závěry, které z celého souboru listin vyplývají, a ty pak jen příkladmo demonstroval na některých vybraných e-mailech. I to lze akceptovat, neboť mnohé ze zajištěných elektronických komunikací se svým obsahem podobají a vypovídají tak pouze o tom, s jakými dalšími odběrateli a ve vztahu k jakým dalším výrobkům ze svého sortimentu žalobce takto komunikoval. Naproti tomu žalovaný už pracoval s důkazy důsledněji. Nejprve je rozdělil do tří skupin, obsah každého e-mailu zvlášť reprodukoval (a to je důvod, proč žalovaný výslovně v napadeném rozhodnutí zmiňuje i listiny, jež v rozhodnutí o přestupku explicitně uvedeny nejsou), a následně je hodnotil nejen vcelku, ale ty důkazy, jejichž obsah žalobce zpochybňoval, hodnotil též jednotlivě. K žádnému zásadnímu posunu v hodnocení důkazů však nedošlo. Skutkové závěry předsedy žalovaného jsou totožné jako závěry správního orgánu prvního stupně, jen systematictěji pojaté. Žalobce tak žádnou procesní újmu neutrpěl a své právo bránit se vznesenému obvinění a vyjádřit se k použitým důkazům mohl plně využít.
33. Jen pro pořádek krajský soud reaguje na žalobcovu výtku, že obsah dokumentu označeného MK5 uvedený v napadeném rozhodnutí je smyšlený. Žalovaný vskutku udělal na konci bodu 50 napadeného rozhodnutí chybu, a namísto správného obsahu dokumentu zde znovu zkopíroval svou reprodukcí předchozího důkazu označeného A29 (tedy jednoho z mnoha e-mailů, kde odběratel na upozornění žalobcova obchodního zástupce na doporučenou cenu reaguje slovy „opraveno“). Jde tedy o zcela evidentní nedopatření, jež muselo být žalobci zřejmé a nijak jej nemohlo zmást. A jaký je skutečný obsah dokumentu MK5? Žalobcův obchodní zástupce v něm

sděluje obsluze serveru nakupka.cz cenu dodávané sekačky s dovětkem: „*Možná by to chtělo vypnout dorovnávač*“. Zjevně tedy nešlo o žádnou snahu žalovaného zkreslit důkazní situaci. Skutečný obsah dokumentu MK5 svědčí totiž v neprospěch žalobce ještě více než ten, který je v rozhodnutí nedopatřením uveden.

34. Zcela vyfabulovaný je pak žalobní bod poukazující na to, že jedna z listin použitá jako důkaz ve spise úplně chybí. Žalobce se pouze snaží „zúročit“ další zjevný překlep, k němuž tentokrát došlo v rozhodnutí o přestupku. Žalovaný zde skutečně v poznámce pod čarou č. 117 na str. 33 odkazuje na „*dokument s pořadovým č. 96 spisu správního řízení, příloha č. 21 (L)*“. A dokument č. 96 žádnou přílohu nemá – jde o výše zmíněnou úvodní žádost žalovaného adresovanou paní Drápalíkové, aby konkretizovala dříve poskytnuté informace o vynucování prodejních cen ze strany některých dodavatelů. Žalovaný měl ve skutečnosti na mysli předchozí dokument č. 95 – tedy vyjádření samotného žalobce ze dne 26. 6. 2020. K němu žalobce připojil celou řadu příloh, včetně přílohy označené „(L)“, jež je v pořadí dvacátá první. Ta obsahuje scan žalobcova prodejního katalogu z roku 2017. K žádnému omylu na straně žalobce v důsledku popsaného překlepu ovšem nemohlo dojít. Odkaz na poznámku pod čarou č. 117 totiž následuje za textem, v němž žalovaný „*odkazuje na účastníkem řízení předložený katalog infrasaun*“. Je tedy naprosto evidentní, jakou listinu založenou ve spise měl žalovaný na mysli a že se pouze zmylil v jedné číslici.

Diktování prodejních cen i jejich vymáhání žalovaný prokázal

35. Krajský soud na úvod připomíná, že žalovaný potrestal žalobce podle § 22a odst. 1 písm. b) zákona o ochraně hospodářské soutěže, podle nějž se právnická osoba jako soutěžitel dopustí přestupku tím, že uzavře dohodu v rozporu s § 3 odst. 1 téhož zákona. Citované ustanovení zní: „*Dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen ‚dohody‘), jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen ‚Úřad‘) nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané.*“
36. Zakázané dohody lze uzavírat i mlčky, tj. konkludentně, faktickým jednáním ve shodě, a k prokázání jejich existence postačují i nepřímé důkazy, jestliže dohromady tvoří ucelený řetězec (srov. body 79-87 napadeného rozhodnutí, s odkazy na příslušnou judikaturu). Právě takový ucelený řetězec nepřímých důkazů se žalovanému podařilo zajistit v žalobcově případě. Žalovaný přitom vůbec nepracoval se získanými důkazy paušálně, jak mu vytýká žalobce. Ve skutečnosti je pouze hodnotil ve vzájemných souvislostech, tedy přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, jak mu ukládá zákon (§ 50 odst. 4 správního řádu). Shromážděné důkazy jako celek vykreslují podle krajského soudu zcela jasný a jednoznačný obrázek toho, jak si žalobce na trhu počínal. Žalobce se – pochopitelně – snaží ze všech sil tento obraz narušit. Jednak tím, že nabízí odlišnou interpretaci některých e-mailů týkajících se doporučených cen, které si jeho obchodní zástupci vyměňovali s jeho odběrateli, jednak tím, že zdůrazňuje vyjádření některých svých odběratelů v průběhu správního řízení, kteří jakékoliv ovlivňování prodejních cen ze strany žalobce popřeli. Krajský soud však žalobcovy argumenty nepřesvědčily. A protože žalovaný se nimi ve svých rozhodnutích přesvědčivě a důkladně vyrovnal, bude krajský soud na jeho úvahy v mnohém odkazovat, namísto aby je opakoval.
37. Krajský soud má spolu se žalovaným za to, že množství důkazů svědčících proti žalobci, které se v tomto případě podařilo shromáždit, je vskutku nadstandardní a vina je jimi prokázána zcela spolehlivě (srov. body 88-89 napadeného rozhodnutí). Hlavní penzum důkazů tvoří e-maily zajištěné u žalobce při místním šetření. Z nich vyplývá, že: (i) žalobcovi obchodní zástupci prostřednictvím internetových srovnávačů cen sledovali, za jaké maloobchodní ceny odběratelé dodávané zboží dále prodávají, (ii) na tzv. nesprávné ceny (tedy odlišné od cen doporučených, jež byly obsaženy v žalobcových cenících) odběratele telefonicky či e-mailem upozorňovali a

žádali nápravu, načež (iii) někteří odběratelé upozornění akceptovali, cenu upravili a zástupce o tom informovali slovy „srovnáno“, „opraveno“ apod., přičemž (iv) někdy tak činili s vysvětlením, jak k odlišné ceně došlo, např. že měli zapnutý automatický program (tzv. robota), který ceny dorovnáva na nejnižší konkurenční nabídku na internetu, (v) jiní odběratelé se úpravě ceny bránili buď s vysvětlením, že potřebují určitý produkt doprodat (a žádali o svolení), nebo s odkazem na to, že cenu snížil jako první jiný odběratel a oni mu chtějí konkurovat a požadují, aby si žalobce nejprve udělal pořádek u tohoto jiného odběratele, příp. (vi) odběratelé sami aktivně na nižší cenu jiného odběratele žalobce upozorňovali a žádali sjednání nápravy. Obchodní zástupci se o sjednání nápravy snažili, přičemž vícekrát zmiňovali zastavení dodávek zboží jako možnou reakci (ať už k ní mělo dojít v minulosti, což zmiňuje i jeden z odběratelů, nebo o ní uvažovali do budoucna). Žalovaný tyto e-maily ve svých rozhodnutích podrobně reprodukoval a vyložil, co z nich plyne (srov. body 12-16 rozhodnutí o přestupku a 47-58, 102-114 napadeného rozhodnutí).

38. S interpretací e-mailů, jak ji provedl žalovaný, souzní i další podklady obsažené ve spise, byť ty již nemají tak velkou vypovídací hodnotu. V první řadě žalovaný již v rámci předběžného šetření zjistil velmi podobné, a tedy nejspíše sladěné, ceny žalobcem dodávaného zboží na internetových vyhledávacích v rozhodném období (srov. body 24 rozhodnutí o přestupku a 107 napadeného rozhodnutí). Za druhé, o žalobcově dlouhodobé cenové politice vypovídají podpůrně i oba e-maily, které zasílal paní Drápalíkové (jejichž pravost nepopírá), byť jsou z roku 2015, tedy z období předcházejícího spáchání nyní řešeného přestupku (srov. bod 95 rozhodnutí o přestupku). A konečně toto jednání žalobce potvrzují i odpovědi celkem osmi jeho odběratelů ze třiceti dvou oslovených žalovaným (srov. body 17-19 a 91 rozhodnutí o přestupku).
39. To vše jednoznačně svědčí o tom, že žalobce soustavně a dlouhodobě uplatňoval vůči svým odběratelům jednotnou cenovou politiku. Snažil se na ně působit, aby tzv. nepodráželi ceny (tedy nesnižovali své prodejní ceny pod stanovenou hladinu) a neroztáčeli tak konkurenční cenovou spirálu na straně nabídky, která by snižovala jejich marže a v konečném důsledku by mohla vést k tomu, že by požadovali snížení cen zboží od žalobce jako svého dodavatele. Nutno říci, že takový systém byl z dlouhodobého hlediska po většinu času výhodný pro všechny zúčastněné (s výjimkou případů, kdy se kvůli snaze držet doporučenou cenu nemohl určitý prodejce zbavit konkrétního hůře prodejného zboží). To také vysvětluje, proč se tohoto systému celá řada odběratelů účastnila dobrovolně. Někteří se dokonce aktivně u žalobce dožadovali, aby jej důsledněji kontroloval a prosazoval u jejich konkurentů. Vůči takovým odběratelům nemusel žalobce pochopitelně uplatňovat žádné sankce ani je na nedodržení cen nijak upozorňovat (srov. bod 59 rozhodnutí o přestupku).
40. Žalobce na takto zjištěný skutkový stav útočí ze dvou pozic. Za prvé se pokouší zpochybnit jednotné vyznění výše popsaných důkazů. Nabízí verzi, podle níž jeho obchodní zástupci svými e-maily pouze reagovali na požadavky odběratelů, aby jim sdělili doporučenou cenu a další parametry určitého zboží (zejména v situaci, kdy si odběratelé tyto informace nemohli zjistit standardní cestou z tzv. *xml feedu* kvůli jeho poruše). Sladění nabídkových cen s doporučenými od nich obchodní zástupci nevyžadovali. Tato skutková verze však nekoresponduje s obsahem předmětných e-mailů (srov. bod 53 napadeného rozhodnutí). V nich se navíc nikde nezmiňuje ani předchozí telefonický dotaz, ani tvrzený výpadek *xml feedu*, ani se zde kromě doporučené ceny neobjevují žádné další údajně poptávané informace, např. technická specifikace, záruční doba či fotografie určitého výrobku. Tvrzení žalobce, že tyto další informace poskytoval jinými, samostatnými e-maily či telefonicky, je nevěrohodné a nepodložené (srov. bod 106 napadeného rozhodnutí). Vyslychat za tohoto důkazního stavu k obsahu dané e-mailové komunikace žalobcovy obchodní zástupce – když jde navíc o osoby silně motivované vypovídat v žalobcův prospěch v důsledku svého závislého postavení na něm – by bylo zbytečné.
41. Pokud dále žalobce poukazuje na rozpor spočívající v tom, že v některých případech upozorňovali údajně obchodní zástupci odběratele na nižší, nikoliv vyšší doporučenou cenu,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá

v první řadě k tomu soud podotýká, že nic takového žalobce v řízení neprokázal. To, že v určité době žalobce snižoval doporučené katalogové ceny, ještě samo o sobě neznamená, že inzerovaná cena osloveného prodejce byla nutně vyšší než (nová) doporučená cena. Odběratel mohl naopak svou prodejní cenu u určitého výrobku snížit tak, že se dostal i pod novou katalogovou cenu, na což jej mohl žalobcův obchodní zástupce upozornit. A právě tomu odpovídá obsah zajištěné e-mailové komunikace (srov. bod 54 napadeného rozhodnutí). V žalobcem zpochybňovaných e-mailech není ani slovo o nově vydaném katalogu; objevuje se zde jen a pouze poukaz obchodního zástupce na doporučenou cenu a reakce osloveného odběratele „srovnáno“, „cenu opravíme“ či „opraveno“. Jsou tedy obsahově zcela stejné jako ostatní e-mailové výměny, jež žalovaný zařadil do téže skupiny, přičemž u některých z nich je snížení ceny odběratelem pod cenu katalogovou doloženo (srov. bod 50 napadeného rozhodnutí, konkrétně tam citované dokumenty A7 a A8). Ani připojené poděkování v jednom případě (dokument A29) neprokazuje, že žalobce svého odběratele upozorňoval, že jeho inzerovaná cena je vyšší než nová doporučená. Vypovídá pouze o tom, že svou odlišnou, podle přesvědčení soudu nižší cenu inzeroval odběratel nedopatřením (např. v důsledku spuštění automatu, který ceny dorovnával vůči konkurenci). Konečně lze dodat, pokud by žalobce skutečně nehodlal do cenotvorby svých odběratelů nijak zasahovat, tak by je na nové katalogové ceny upozornil logicky všechny bez rozdílu, např. hromadným informativním e-mailem. Upozornění formou adresného e-mailu poukazujícího dokonce na cenu konkrétního výrobku svědčí naopak o důsledné kontrole cen odběratelů a o snaze tyto ceny regulovat.

42. Nepochybný je i fakt, že v e-mailech se hovoří o zastavení dodávek zboží určitému odběrateli, a to jak v minulosti, tak hypoteticky do budoucna jako krajní řešení za účelem jeho ukáznění (srov. bod 51 napadeného rozhodnutí, konkrétně tam citované dokumenty B5 a MK6). Že v minulosti sám čelil zastavení dodávek zboží ze strany žalobce, to zmiňuje v e-mailu i jeden z odběratelů (srov. bod 111 rozhodnutí o přestupku, byť namísto chybně odkazovaného dokumentu MK3 měl být v poznámce pod čarou evidentně uveden dokument A33, kde zastavení dodávek v návaznosti na stížnost na cenovou politiku odběratele Online Shop zmiňuje odběratel ELESPO). Žalobce namítá, že nebyl předložen jediný důkaz o tom, že by komukoliv fakticky zdržoval nebo nedodal objednané zboží. Jenže takové odepření dodávek by se ve skutečnosti dělo odepřením přístupu do samotného objednávkového systému (tzv. *B2B, tedy business to business*). Postižený odběratel by tedy vůbec svou objednávku nemohl učinit (srov. body 56, 111-112 napadeného rozhodnutí).
43. Přesvědčivá není ani snaha žalobce vyložit odlišným způsobem vyjádření těch odběratelů, kteří tlak na dodržování doporučených cen na dotaz žalovaného potvrdili. Použité formulace jsou v tomto ohledu vcelku jednoznačné (srov. body 118-120 rozhodnutí o přestupku a 63-67 napadeného rozhodnutí). Je z nich také patrné, že respondenti nezaměňovali žalobce s druhou společností, na jejíž cenové praktiky se žalovaný dotazoval v téže výzvě (srov. body 121 rozhodnutí o přestupku a 66 napadeného rozhodnutí). Věrohodné je i tvrzení jednoho z odběratelů, že mu žalobce při nedodržení doporučených cen hrozil zastavením dodávek. Naopak žalobcovo vysvětlení, že tak vůči tomuto odběrateli činil kvůli dluhům, je v rozporu s obsahem jejich zajištěné e-mailové komunikace, která se jednoznačně týká snížení ceny sekačky na e-shopu odběratele kvůli jejímu výprodeji (srov. bod 64 napadeného rozhodnutí).
44. Druhá žalobcová argumentační linie pak – vcelku pochopitelně – spočívá v tom, že zdůrazňuje ty důkazy, které učiněná skutková zjištění nepodporují a požaduje v tomto směru dokazování doplnit. Stejně jako žalovaný však i soud vyhodnotil žalobcovy důkazní návrhy jako nadbytečné. Žalobce v první řadě poukazuje na vyjádření těch svých odběratelů, kteří jakékoliv ovlivňování prodejních cen ze žalobcovy strany popírají. Tato vyjádření, činěná až *ex post* – což by platilo i pro případné svědecké výpovědi – však nemají zdaleka takovou váhu jako e-mailová komunikace zajištěná u žalobce a pocházející z doby páchání přestupku (srov. bod 114 napadeného rozhodnutí). Kromě vysvětlení žalovaného, že jednatelé společností si nemuseli být vědomi

všech nuancí komunikace, jež vedli jejich zaměstnanci s těmi žalobcovými, se nabízí ještě další, prozaičtější. Mohli ovlivňování cen popřít jednoduše proto, že měli obavu, aby se do dané záležitosti nějak nezapletli a nebyli nakonec za porušování hospodářské soutěže taktéž stíháni. Tomu odpovídá i fakt, že někteří z žalobcových odběratelů se k dotazům žalovaného odmítli vůbec jakkoliv vyjádřit.

45. Vedle toho se žalobce hájí tím, že své obchodní zástupce poučoval na pravidelných školeních, že doporučené katalogové ceny jsou vskutku pouze doporučené a nelze je nijak vynucovat. To sice jeden ze žalobcových obchodních zástupců uvedl i v písemném prohlášení, jde ovšem o tvrzení natolik nevěrohodné ve světle ostatních důkazů, že by mu soud nemohl uvěřit, i kdyby mělo podobu svědecké výpovědi (srov. obdobně bod 61 napadeného rozhodnutí). Vždyť žalobcovi obchodní zástupci opakovaně v e-mailové komunikaci tlak na držení katalogových cen vyvíjeli a zmiňovali i zastavení dodávek jako možné – a již i v minulosti vícekrát uplatněné – odvetné opatření (viz výše). To je krok, který by bez vědomí a souhlasu svého zaměstnavatele jen těžko mohli přijmout.
46. Krajský soud uzavírá, že zadržaná e-mailová komunikace sice neobsahuje komunikaci s každým jednotlivým odběratelem, ale jasně vypovídá o tom, že žalobce uplatňoval politiku jednotných prodejních cen vůči veškerému jím dodávanému sortimentu zboží. Takto zní i jednoznačně formulovaný závěr žalovaného (srov. body 127 rozhodnutí o přestupku a 94-96 napadeného rozhodnutí). Žalobcuv zástupce při jednání na dotaz soudu potvrdil, že s jinými sortimenty zboží než těmi, kterých se týká napadené rozhodnutí, žalobce neobchoduje. Z rozhodnutí tak jasně vyplývá, že zakázané dohody uzavíral žalobce podle skutkových zjištění se všemi svými odběrateli. Jistěže by bylo vhodnější, aby žalovaný uvedl v rozhodnutí též jejich počet či je dokonce vyjmenoval. Na druhou stranu i bez tohoto údaje je rozhodnutí přezkoumatelné, neboť závěr o tom, že zakázané dohody pokrývaly veškeré žalobcem dodávané zboží je řádně odůvodněn. A žalobci se tímto opomenutím nepřihodila žádná újma, neboť seznam svých odběratelů dodal žalovanému na jeho žádost on sám a muselo mu tedy být zcela zřejmé, o jaké konkrétní subjekty se jedná a jaký je jejich počet (viz č. l. 45 správního spisu, příloha č. 6).
47. Zároveň je z důkazů patrné, byť jde pouze o důkazy nepřímé, že v případě nerespektování své cenové politiky žalobce odběratelům hrozil zastavením dodávek zboží, a v minulosti tak i postupoval. Pro jakékoliv pochybnosti žalobcově vině ani pro uplatnění zásady *in dubio pro reo* tak podle krajského soudu nezbývá místo.

U cenových dohod se negativní dopad na trh předpokládá

48. Žalobce poukazuje na tzv. pravidlo *de minimis*, podle něž se dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nepovažují za zakázané (§ 3 odst. 1 *in fine* zákona o ochraně hospodářské soutěže). Žalovaný vyloučil, že by dopad dohod, které žalobce uzavíral se svými odběrateli, na vymezený trh, mohl být zanedbatelný. Učinil tak bez bližšího zkoumání a bez ohledu na nízký podíl žalobce na onom relevantním trhu. Vyšel totiž z předpokladu, že šlo o tzv. cílové dohody, tedy dohody, jež mají přímo za cíl omezit hospodářskou soutěž. Sem řadí žalovaný i dohody o přímém určení cen pro další prodej. U nich není třeba dopad na trh vůbec zkoumat, neboť se *a priori* předpokládá, že musí být zanedbatelný.
49. Žalovaný ovšem tento svůj postoj vysvětlil, řádně odůvodnil a opřel o relevantní judikaturu správních soudů (srov. zejména body 48-51 rozhodnutí o přestupku a body 91-92 napadeného rozhodnutí). A postoj žalovaného vskutku nalézá v judikatuře pevnou oporu. České správní soudy opakovaně uznaly, že se pravidlo *de minimis* nemůže uplatnit v případech dohod obsahujících takzvaná „tvrdá omezení“ (*hard restrictions*), přičemž do této kategorie spadají i vertikální dohody o určení cen. U nich je aplikace pravidla *de minimis* vyloučena *per se*, tedy bez nutnosti zabývat se dalšími kritérii testu pro jeho použití (takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, čj. 3 As 110/2016-90). Jde o judikaturu setrvalou a konstantní, proto krajský soud v zájmu stručnosti na argumenty v ní použité pouze odkazuje (srov. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Afs 77/2012-46, bod 30, ze dne 18. 3. 2021, čj. 4 As 214/2020-230, body 115-116, a dále rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2011, čj. 62 Ca 47/2009-159, č. 2515/2012 Sb. NSS, ze dne 26. 4. 2012, čj. 62 Af 24/2011-159, část IV.4, ze dne 12. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2011-245, část IV.a, ze dne 31. 3. 2016, čj. 31 Af 13/2014-97, ze dne 24. 8. 2022, čj. 31 Af 5/2021-844, body 62-63, či ze dne 11. 5. 2023, čj. 62 Af 4/2021-154, body 32-33).

50. Pokud jde o judikaturu SDEU, ve výše citovaném rozsudku čj. 31 Af 5/2021-844 zdejší soud uvedl: „*Judikatura Soudního dvora nemusí být nutně snadno přenositelná na vnitrostátní soutěžní delikty, a to proto, že Soudní dvůr se vyjadřuje k deliktům, jejichž bagatelnost se v první řadě odvíjí od vlivu na obchod mezi členskými státy a teprve sekundárně od vlivu na relevantní trh. Krajský soud proto nevidí důvod se od konstantní judikatury českých správních soudů odchýlit, a to tím spíše, posuzuje-li čistě vnitrostátní soutěžní delikt.*“
51. Přesto krajský soud pro zvýšení přesvědčivosti svých závěrů uvádí, že žalobce jím citované rozsudky SDEU dezinterpretuje. Tak například ve věci *Super Bock Bebidas SA* (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 7. 2023, věc *Super Bock Bebidas SA* proti *Autoridade da Concorrência*, C-211/22; rozhodnutí SDEU jsou dostupná na internetových stránkách <https://curia.europa.eu/>) vyšel SDEU jednoznačně z ustáleného pravidla, že je-li prokázán protisoutěžní účel dohody, není třeba zkoumat její účinky na hospodářskou soutěž (bod 31). Před přijetím závěru o protisoutěžním účelu dohody ovšem musí národní orgány ověřit, zda daná dohoda vykazuje dostatečný stupeň škodlivosti z hlediska hospodářské soutěže (bod 37). Při tom se mají soustředit na obsah jejích ustanovení, na cíle, kterých má dosáhnout, jakož i na hospodářský a právní kontext, do něhož spadá. V jeho rámci je třeba zohlednit povahu dotčeného zboží nebo služeb, jakož i skutečné podmínky fungování a struktury dotčeného trhu nebo dotčených trhů (bod 35). Celkový kontext dotváří též stranami tvrzené pozitivní (tedy prosoutěžní) hospodářské účinky takové dohody (bod 36) – což je také to jediné, na co v této souvislosti poukazoval předkládající portugalský soud. V celém tomto rozsudku SDEU se neříká, že by měl hrát jakoukoliv roli účastníkův podíl na relevantním trhu. K závěru o tom, že konkrétní dohoda s tvrdým jádrem nemá obvyklou míru škodlivosti, by evidentně mohly vést jen zvláštní okolnosti, za nichž byla uzavřena (hospodářský a právní kontext), tedy specifická povaha prodávaného zboží nebo trhu, na němž se s ním obchoduje – ovšem muselo by jít o fungování či strukturu trhu jako celku. A nic takového žalobce v nynější věci netvrdí.
52. Velmi podrobně a s řadou vysvětlujících odkazů na judikaturu SDEU i stanoviska jeho generálních advokátů se k dané otázce vyslovil žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 12. 2023. Krajský soud má nicméně za to, že podrobnější rozbor této problematiky by přesáhl potřeby a skutkové okolnosti nynější kauzy.

Relevantní trh vymezil žalovaný správně

53. Pátý žalobní bod, který krajský soud kvůli návaznosti vypořádá až nyní, po bodu šestém, je jen další „bouří ve sklenici vody“. K vymezení relevantního trhu užším způsobem, než to učinil žalovaný, jednak neshledává soud žádný pádný důvod, především by to ale na posouzení věci nic nezměnilo.
54. Pokud jde o důvody zvoleného vymezení, žalovaný je srozumitelně vysvětlil (srov. body 28-37 rozhodnutí o přestupku a body 71-78 napadeného rozhodnutí). Provedl dvojí rozdělení obchodovaného zboží do kategorií – nejprve oddělil zboží určené pro domácí použití od výrobků pro profesionály, a poté rozdělil žalobcem obchodované zboží pro domácí použití na: (i) hobby zahradní techniku a (ii) hobby zahradní vybavení. Žalovaný uznal, že výrobky zařazené do jedné z těchto kategorií nejsou navzájem plně zastupitelné. Proto jsou vcelku zbytečné žalobcovy poukazy na to, že pilu nelze použít k sekání trávy apod. Žalovaný pouze vyšel z toho, že tyto výrobky spojuje společný účel, tedy práce a odpočinek na zahradě. Žalovaný se ale vedle toho zaměřil také na nabídkovou stranu trhu a posuzoval tak zaměnitelnost výrobků nikoliv z pohledu zákazníka, nýbrž i z pohledu prodávajícího. A zde se mohl opřít o vyjádření některých

subjektů, které oslovil, že nahradit jedno zboží v této kategorii druhým je velmi snadné. Nešlo přitom o úpravu výrobních kapacit (jak se snaží sugerovat a následně řadou absurdních příkladů vyvracet žalobce), nýbrž o uvedení nového výrobku do prodeje. Krajský soud se zcela ztotožňuje s tím, že v situaci, kdy neměl žalovaný k dispozici žádnou objektivní analýzu, vyšel z názorů některých žalobcových konkurentů a z praxe britského antimonopolního úřadu.

55. Analýza trhu provedená žalovaným samozřejmě není nikterak detailní a důkladná. Ale nebylo to ani potřeba. Z hlediska posouzení žalobcova jednání nehrálo vymezení relevantního trhu takřka žádnou roli. Žalobce totiž uzavíral zakázané dohody o cenách, jejichž cílem zpravidla bývá omezit hospodářskou soutěž. A nic nenavštěovalo tomu, že by ten či onen segment trhu, na němž se žalobce pohyboval, vykazoval nějaké mimořádné vlastnosti, které by mohly vést k závěru, že ani tzv. „dohoda s tvrdým jádrem“ nemohla hospodářskou soutěž na něm narušit.
56. A do výše pokuty se vymezení trhu propsalo dvojím způsobem. Za prvé, žalovaný z celkového čistého obrátu žalobce na relevantním trhu určil základ pokuty. Na tomto výpočtu by se ovšem podrobnější diferenciací trhu nic nezměnilo. Jak už soud vysvětlil výše, žalovaný vycházel při posouzení věci z toho, že cenové dohody se týkaly veškerého žalobcem obchodovaného sortimentu zboží. Tudíž by se tatáž výsledná částka jen skládala z více dílčích částek. A za druhé se vymezení trhu promítlo do výše pokuty v žalobcův prospěch. Jeho nízký podíl na relevantních trzích totiž žalovaného vedly k tomu, že uložil nejnižší pokutu, jaká podle jeho metodiky připadala v úvahu (k tomu viz dále). Rozdělení stanoveného trhu na více dílčích relevantních trhů, na nichž by měl žalobce logicky větší tržní podíl, by mu z tohoto pohledu mohlo nanejvýš uškodit.
57. Z tohoto pohledu pak samozřejmě nedává smysl ani rozdělení každého z vymezených trhů na další dva, podle způsobu prodeje (v internetových a kamenných obchodech). I kdyby argumenty pro toto dělení byly sebesilnější, na žalobcově postavení by to nic nezměnilo. Navíc žalobce ani tady soud nepřesvědčil svými paralelami. Prodej zboží v kamenném obchodě jistě dává zákazníkovi určité možnosti navíc, a v důsledku toho je zde zboží poněkud dražší. Ale rozdíl mezi oběma způsoby prodeje téhož zboží rozhodně není zdaleka tak podstatný jako rozdíl mezi koupí láhve nealkoholického nápoje v samoobsluze a konzumací téhož nápoje v restauraci, kde jej zákazníkovi donese a nalije obsluha a on zde při jeho pití tráví svůj čas s přáteli (a právě to, nikoliv nutně uhašení žízně, je často hlavním důvodem k návštěvě restauračního zařízení). Žalovaný také srozumitelně vysvětlil, že ve své předchozí praxi prozatím žádné závazné závěry v tomto směru nepřijal (srov. body 125 rozhodnutí o přestupku a 77 napadeného rozhodnutí).
58. Krajskému soudu je ovšem zřejmé, o co se žalobci ve skutečnosti jedná. Zajištěné e-maily, jak krajský soud vysvětlil výše, se týkají jen některých druhů zboží ze žalobcova sortimentu (srov. bod 94 napadeného rozhodnutí). V případě trhu hobby zahradního vybavení se podařilo prokázat ovlivňování cen konkrétně u saun a zahradních altánů. Kdyby se žalobci podařilo dosáhnout toho, že se tyto dva typy zboží vyčlení do samostatných trhů (jak o to usiluje u infrasaun) nebo že skutková zjištění žalovaného zpochybní (jako se o to snaží u zahradních altánů), mohl by tvrdit, že u ostatních druhů zboží (tvořících také samostatné trhy) mu žalovaný neprokázal ani jediný případ ovlivňování cen. Jenže žalovaný své závěry přesvědčivě vysvětlil a krajský soud se s ním ztotožňuje. U infrasaun sám žalobce ve svém katalogu uvádí, že je možné je umístit ovšem mj. pod pergoly, tedy do zahrady, jen k nim v takovém případě doporučuje přikoupit podlahové topidlo (srov. body 126 rozhodnutí o přestupku a 94 napadeného rozhodnutí). Infrasauny tedy lze k zahradnímu vybavení přiřadit. A v případě altánu začíná celá komunikace upozorněním odběratele, že jiný odběratel „podráží“ cenu, na což jeden žalobcův obchodní zástupce žádá jiného, aby tomuto odběrateli zavolal (srov. bod 127 rozhodnutí o přestupku). To jako nepřímý důkaz o ovlivňování prodejních cen zahradních altánů v kontextu ostatních důkazů zcela postačuje.

Uložená pokuta není zjevně nepřiměřená

59. Předně je třeba říci, že jak Krajský soud v Brně, tak i Nejvyšší správní soud se již v minulosti zabývaly zákonností metodiky žalovaného pro ukládání pokut – ať již šlo o tu předchozí, nebo o nyní použitou (jejíž základní mechanismy zůstaly obdobné), nazvanou „*Postup při stanovení výše pokut ukládaných za porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže*“. Soudy dospěly k následujícím závěrům: „*Mechanismus, jež žalovaný pro ukládání pokut v dané věci využívá, na základě něhož určuje konečnou výši pokuty, odpovídá principům transparentního rozhodování. Dle tohoto mechanismu postupuje standardně při rozhodování o deliktech tohoto typu spáchaných jinými subjekty. Tím dostává zásadě zakotvené v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. ... Nastavení hranic jednotlivých pásem je ... plně v kompetenci žalovaného. Jelikož se jedná o správní uvážení, soudu nepřislouží do něj zasahovat, neboť bylo řádně podloženo, zdůvodněno a nevybočuje ze stanovených mezí, přičemž se nejedná ani o jeho zneužití*“ (takto rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2021, čj. 30 Af 64/2019-98, bod 28, obdobně též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 5. 2020, čj. 30 Af 5/2018-261, bod 50, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2022, čj. 2 As 200/2020-123, body 104 a násl.). S uvedenými závěry souzní i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2020, čj. 5 As 204/2019-62, body 27-29, jímž nadto Nejvyšší správní soud zrušil právě ten rozsudek zdejšího soudu, na který poukazyval žalobce ve své žalobě (čj. 29 Af 96/2016-225).
60. Na samotném používání interní metodiky žalovaného pro ukládání pokut tedy nic závadného není. A nezákonná se nejeví ani její konkrétní aplikace v nynějším případě. Je třeba si uvědomit, že žalobce byl iniciátorem vertikálních cenových dohod (tedy nejzávažnějšího typu narušení hospodářské soutěže), jejichž dodržování na svých obchodních partnerech dokonce vynucoval, toto jednání páchal po dobu více než dvou let, přičemž v jeho prospěch nesvědčí žádné mimořádné, ale jen zcela běžné polehčující okolnosti. Jestliže mu za této situace žalovaný uložil pokutu ve výši 55 % zákonného rozmezí, nelze prakticky vůbec uvažovat o tom, že by vybočil z mezí správního uvážení. A to je přitom to jediné, co by soud opravňovalo jeho rozhodnutí pro nezákonnost zrušit.
61. Žalobce si byl zjevně dobře vědom toho, že v jeho individuálním případě k překročení hranic správního uvážení nedošlo. Právě proto se snažil na interní metodiku žalovaného útočit spíše obecně a poukazovat na to, že je celkově chybně nastavená. Za tím účelem zahrnul soud hypotetickými výpočty pokut v případech, které se vůbec neudály. Poukázal také na jeden předchozí případ, aniž by se s ním však srovnával. Netvrdil, že v něm žalovaný uložil za obdobný delikt nižší pokutu, a proto by tak měl postupovat v souladu se zásadou předvídatelnosti rozhodování i vůči žalobci. Pouze se na něm snažil demonstrovat, že na základě své metodiky uložil žalovaný nesmyslně vysokou pokutu jinému subjektu, a z toho pak žalobce dovozuje, že se mohla použitím téže metodiky stát křivda i jemu.
62. Krajský soud ovšem na takovouto obecně zaměřenou a hypotetickou argumentaci nemůže přistoupit. Úvaha žalobce je zkratkovitá. Jistěže interní metodika žalovaného může v některých výjimečných případech plodit nepřiměřené výsledky. Jde totiž v podstatě o tvrdý matematický postup, jehož cílem je co nejtransparentněji dospět v obdobných případech k obdobné výši pokuty. Takováto technokratická schémata mohou skutečně někdy zůstat slepá k mimořádným individuálním okolnostem či k neobvyklým skutkovým příběhům. Nic takového však není pro žalobcův případ charakteristické, jak soud vysvětlil výše.
63. S tím souvisí i otázka změny metodiky. Namísto dřívějších „*Zásad postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže při stanovování výše pokut podle § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže*“, účinných jen do 23. 4. 2018, postupoval žalovaný podle nové metodiky účinné v době nynějšího rozhodování, nazvané „*Postup při stanovení výše pokut ukládaných za porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže*“. Ta, kromě řady jiných změn, zpřísnila ukládané pokuty v závislosti na délce protiprávního jednání (tzv. koeficient času).

64. Na rozdíl od žalobce má krajský soud za to, že žalovaný je oprávněn svou metodiku změnit nejen v reakci na úpravy legislativy či na vývoj judikatury, ale též na základě svých vlastních poznatků o tom, zda dosud uložené pokuty v praxi naplnily svůj účel a zda dobře odrážely závažnost protiprávního jednání. O svévoli by snad bylo možno uvažovat, pokud by žalovaný svou metodiku měnil bez objektivních důvodů opakovaně nebo pokud by její konkrétní změna měla jasnou návaznost na nějaké vnější (typicky politické) zadání. Nic takového však žalobce netvrdí. Žalovaný přistoupil ke změně metodiky pro ukládání pokut za celou dobu pouze jedenkrát, a to v dubnu 2018, tedy již v průběhu žalobcova protiprávního jednání a více než dva roky před vydáním rozhodnutí o přestupku. A v otázce délky trvání deliktu a jeho vlivu na uloženou pokutu ji žalovaný principiálně sladil s obdobnou metodikou Evropské komise (srov. bod 137 rozhodnutí o přestupku).
65. Krajský soud tudíž neshledává nic závadného na samotné změně metodiky pro ukládání pokut. Pak samozřejmě musí akceptovat též to, že výše pokut ukládaných podle předchozí a nynější metodiky se liší. Žalobce tak zbytečně poukazuje na nižší pokuty uložené jiným přestupcům za obdobná jednání v minulosti podle předchozí metodiky. Konzistentní musí být postup žalovaného pouze s případy, v nichž ukládal pokutu podle své nové metodiky. A zde žalobce žádnou nedůvodnou odchylku neuvádí.
66. Jestliže krajský soud takto zhodnotil použitelnost nové metodiky žalovaného pro ukládání pokut, pak pochopitelně nemůže přitakat námitkám žalobce, že žalovaný nezohlednil zbytnou povahu zboží, s nímž žalobce obchoduje, a velmi malý dopad žalobcova jednání na hospodářskou soutěž. Žalobcův marginální podíl na trhu, od něhož nízkou škodlivost svého jednání odvozuje, žalovaný totiž ve skutečnosti při ukládání pokuty vzal v potaz a měla na výši pokuty významný vliv (srov. bod 158 rozhodnutí o přestupku). Naopak povaha zboží tvoří vedle toho okolnost podstatně méně významnou, kterou již do výše pokuty nebylo potřeba promítat, jelikož tato byla beztak stanovena v nejnižší možné výši, kterou metodika pro tento typ jednání připouští (srov. bod 102 napadeného rozhodnutí). Také v tomto případě platí, že rozsudek zdejšího soudu, na který žalobce na podporu svého názoru poukazyval (čj. 62 Af 58/2012-227), zrušil následně Nejvyšší správní soud (rozsudkem ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Afs 77/2012-46).
67. Že žalovaný dostatečně prokázal žalobci jak iniciaci zakázaných dohod, tak i vynucování jejich plnění, tomu se krajský soud dostatečně podrobně věnoval výše v bodech 35 a násl. Žalovaný byl tedy oprávněn to při ukládání pokuty zohlednit. Zde také krajský soud vyvrátil žalobcovu námitku, že v některých případech upozorňoval své odběratele na nižší katalogovou cenu, než jaká byla jejich cena prodejní. Právě od toho žalobce odvozoval nesprávně zjištěný počátek svého protiprávního jednání. I tato námitka je tedy nedůvodná.
68. Konečně, pokud jde o žalobcovo tvrzení, že uložená pokuta bude mít na něj likvidační dopad, s tím se naprosto vyčerpávajícím způsobem vyrovnal již žalovaný. Při tom zhodnotil žalobcovy hospodářské výsledky i za roky 2018 a 2019 (srov. body 164-169 rozhodnutí o přestupku a 104-108 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se – v rozporu s tím, co žalobce tvrdí – vypořádal, a to důkladně a přesvědčivě, i s předloženým stanoviskem auditorské společnosti (srov. body 143-147 rozhodnutí o přestupku).
69. Krajský soud k tomu dodává jen tolik, že žalobce nijak nevysvětluje, proč by nebyl schopen pokutu uhradit ani při jejím případném rozložení na splátky, jež umožňuje § 156 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Vedle toho se jako zdroj pro úhradu pokuty nabízely pohledávky u žalobcových odběratelů, jejichž delší dobu splatnosti lze řešit faktoringem nebo forfaitingem (tj. finančními nástroji, kdy za určitý smluvní poplatek na sebe převezme smluvní partner žalobcovy pohledávky a poskytne za to žalobci část jejich hodnoty s předstihem před jejich uhrazením ze strany dlužníka). Konečně nelze bez dalšího vyloučit ani prodej žalobcova hmotného majetku, neboť určité omezení delikventova podnikání představuje přípustný důsledek uložené sankce, přičemž ta musí být citelná, aby měla odrazující efekt (srov. výše

citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 204/2019-62, body 22-23). A i kdyby byl žalobce skutečně předlužen – což neprokázal – neznamenalo by to automatickou imunitu vůči sankcím za porušování hospodářské soutěže (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351, bod 444).

70. Ani žalobcově žádosti o moderaci pokuty soud nevyhověl. Vyšel z judikatury, podle které „pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace totiž není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by „sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS). Soud tedy v rámci moderačního práva pouze zkoumá, „zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010-97). Pokud soud k moderaci trestu přistoupí, musí řádně odůvodnit, „v čem spatřuje zjevnou nepřiměřenost trestu a na základě jakých kritérií dospěl k jím stanovené výši trestu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, čj. 1 As 30/2004-82).
71. Z důvodů, které soud objasnil výše v bodě 60, neshledal pokutu nijak nepřiměřenou. Dosáhla zhruba poloviny zákonného rozmezí, přičemž žalobcův delikt byl typově velmi závažný, dopouštěl se ho systematicky, ve více případech, po dobu dvou let, přičemž v jeho prospěch svědčilo prakticky jen to, že jeho podíl na trhu byl velmi nízký. Za těchto okolností nemá soud ani ten nejmenší důvod uloženou pokutu snižovat.

Opatření k nápravě odpovídá skutkovým zjištěním

72. Jestliže soud výše aproboval skutkový závěr žalovaného, že žalobce uzavíral se všemi svými odběrateli dohody o určení cen pro další prodej a činil z toho podmínku pro jeho dodávání, pak logicky nemůže dát žalobci za pravdu v tom, že by uložené opatření k nápravě bylo excesivní. To, že žalobce musí všechny své odběratele informovat o neplatnosti uzavřených dohod, je zcela namístě. Jen tak bude zajištěno, že i ti odběratelé, kteří dohody dodržovali dobrovolně (ať už proto, že to bylo pro ně výhodné, nebo proto, že se obávali zastavení dodávek) si budou vědomi toho, že je nadále již plnit nemusí a prodejní ceny mohou určovat volně v souladu s pravidly hospodářské soutěže.

Žalobní bod týkající se vymezení skutku ve výroku uplatnil žalobce pozdě

73. Proti formulaci skutkové věty ve výroku napadeného rozhodnutí se žalobce poprvé ohradil až ve svém vyjádření ze dne 25. 1. 2023, tedy téměř rok a půl po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Nabízela by se tedy úvaha, že jde o opožděný žalobní bod (viz § 71 odst. 2 s. ř. s.).
74. Než však mohl krajský soud přijmout takovýto závěr, musel si položit otázku, zda nejde o pouhé rozvinutí některého včas uplatněného žalobního bodu. Vznesená námitka nicméně nemá žádný předobraz v podané žalobě. Rozhodně není, a to ani implicitně, obsažena v tvrzeních žalobce, že žalovaný paušálně hodnotil provedené důkazy. Tento žalobní bod totiž svým obsahem směřoval výhradně proti způsobu zjištění skutkového stavu. Totéž platí pro námitku, že žalovaný vycházel v rozkladovém rozhodnutí z nových, řádně neprovedených a na prvním stupni neužitých, důkazů. To je procesní námitka týkající se způsobu provedení dokazování, nikoliv výroku napadeného rozhodnutí. Žalobce v žádném ze svých řádně uplatněných žalobních bodů ani náznakem neoperoval s tím, že šlo v jeho případě o pokračující přestupek, a tudíž bylo třeba zahrnout do skutkové věty ve výroku rozhodnutí každý dílčí útok.

75. Za druhé se pak krajský soud musel ptát, zda se nejedná o takovou vadu napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlídnout i bez námítky, tedy z úřední povinnosti. Mezi ně však tato námitka nepatří, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (zvýraznění doplněno): „*Krajský soud tedy nepochybil, když rozhodnutí předsedy stěžovatele o rozkladu zrušil kvůli neuvedení všech dílčích útoků pokračujícího přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS v jeho výrokové části i ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Pouze neměl drubostupňové rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost za použití § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., vyběř pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu písmena c) téhož ustanovení, přičemž takto bylo možné v posuzované věci postupovat jen na základě uplatněné žalobní námítky, a nikoliv z úřední povinnosti*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2023, čj. 4 As 236/2022-161).
76. Krajský soud proto k uvedené námitce pro její opožděnost nepřihlížel.

VI. Náklady řízení

77. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. 12. 2023

Mgr. Milan Procházka, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá